

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **Jan Chaloupka**, se sídlem V Ráji 892, Pardubice, zastoupen Mgr. Zuzanou Mládkovou, advokátkou se sídlem 17. listopadu 237, Pardubice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 13. 3. 2024, č. j. 52 Af 15/2023-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2023, č. j. 25096/23/5300-21441-708995, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 9. 2. 2022, č. j. 176862/22/2801-51521-609562, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za 3. čtvrtletí 2018 ve výši 86 279 Kč a uložena povinnost uhradit penále ve výši 17 255 Kč, a dodatečný platební výměr správce daně ze dne 9. 2. 2022, č. j. 177123/22/2801-51521-609562, kterým byla žalobci doměřena DPH za 1. čtvrtletí 2019 ve výši 187 371 Kč a uložena povinnost uhradit penále ve výši 37 474 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, který rozsudkem ze dne 13. 3. 2024, č. j. 52 Af 15/2023-56, žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Podle krajského soudu nelze na žalobce klást přehnané kvalitativní požadavky, pokud jde o prověřování dodavatele, který má daňovému subjektu dodat v podstatě spotřební zboží (obalový materiál – palety, boxy) bez zvláštních požadavků na jakost. Pochybnosti o skutečném dodavateli zboží žalobce při nejlepší vůli nemohl zjistit, neboť řada z nich vyšla najevo až po uskutečnění předmětných obchodů a současně žalobce neměl prostředky, jak dané skutečnosti zjistit. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobce unesl jak své prvotní důkazní břemeno stran skutečností, které uváděl v daňovém tvrzení, tak i následné důkazní břemeno ohledně vyvrácení pochybností správce daně. Orgány finanční správy hodnotily důkazy takovým způsobem, který v důsledku prakticky vylučoval, aby žalobce své důkazní břemeno unesl. Takové vyžadování nadměrného důkazního standardu zasáhlo do jeho práv. Za nepřijatelné považoval krajský soud zejména neosvědčení účtenek elektronické evidence tržeb (dále jen „EET“), svědčících o přijetí plateb za dodané zboží dodavatelem žalobce. Plnění byla navíc vykázána v kontrolních hlášeních dodavatele. Žalovaný opírá své závěry o „svědeckou“ výpověď M. H. v trestním řízení, přestože M. H. byl v trestním řízení v postavení obviněného a takto zde také vypovídal. Významný rozdíl mezi výpovědi svědka a výpovědi obviněného se musí promítnout do důkazního hodnocení. Podle krajského soudu nelze akceptovat, aby stěžejní důkaz – usnesení o zahájení trestního řízení M. H. a dalších osob – bylo v daňovém spise založeno v neúplné podobě, neboť bylo značně znečitelněno. Pokud správce daně použil jako důkaz nikoliv přímo výpověď M. H. zachycenou formou protokolu, avšak vyšel z popisu jeho výpovědi zprostředkovaně zachycené v usnesení o zahájení trestního řízení, jedná se o další zeslabení zásady bezprostřednosti dokazování, které vzhledem k okolnostem nelze akceptovat, neboť této výpovědi přisoudily orgány finanční správy stěžejní význam. Z usnesení o zahájení trestního řízení vyplývá sice, že M. H. působil v řetězci společností účelově vytvořeném k vykazování fiktivních dodávek a fakturací zboží, avšak přímý vztah k osobě žalobce z usnesení nevyplývá, proto jde o interpretaci zavádějící a nepřezkoumatelnou. Pochybnosti o dodavateli a původu zboží žalobce dovodil též ze zjištění ohledně dalších zapojených subjektů v rámci řetězce dodávek (L. H. a společnosti ROMIBUD s.r.o.), přičemž tyto skutečnosti neměl žalobce jak zjistit, neboť se jednalo o údaje o dodavatelích jeho dodavatele. Vykázání předmětných plnění společností Alora hot s.r.o. v daňových přiznáních a kontrolních hlášeních a vykázané úhrady žalovaný podle krajského soudu nesprávně hodnotil jako pouhá tvrzení plátce.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

pokračování

[5] Stěžovatel nesouhlasil s názorem krajského soudu, že na žalobce kladl nepřiměřené důkazní požadavky a tím jej zkrátil na jeho právech. Stěžovatel má za to, že sdělené pochybnosti o dodavateli či dalších subdodavatelích plnění ob stojí. Jedná se o skutečnosti, které dokreslují povahu obchodního vztahu a nemusely být žalobci známy. V tomto kontextu není rovněž podstatné, že některé z uvedených skutečností nastaly až po uskutečnění obchodních transakcí. V daném případě panovaly pochybnosti takového charakteru o dodavateli zboží, původu zboží, o osobách, které se podílely na vystavování fiktivních dokladů při přepradě palet v rámci řetězce, které správní orgány nemohly ignorovat. Skutečnosti ohledně dodávek dřevěných palet pak mohly představovat pochybnosti správce daně. Na žalobci pak bylo, aby rozptýlil pochybnosti správce daně, a prokázal, kdo mu zdanitelná plnění fakticky dodal.

[6] Stěžovatel důkazní prostředky po jejich provedení vyhodnotil se závěrem, že jimi nebylo prokázáno dodání dřevěných palet a boxů dodavatelem Alora hot, který žádné zboží nenakupoval ani neprodával. Prokázání uskutečnění plnění tímto dodavatelem stálo v podstatě jen na jeho formálním vykázání v listinných podkladech. Stěžovatel proto nesouhlasil s názorem krajského soudu, že měl osvědčit účtenky EET jako důkazy o přijetí plateb za dodané zboží dodavatelem žalobce bez dalšího z toho důvodu, že se jedná o systém evidence tržeb zavedený státem mimo jiné za účelem zamezení daňových úniků. Účtenky mohou prokázat toliko to, že došlo k přesunu peněžních prostředků od jedné osoby ke druhé, nikoliv však to, zda za tuto platbu bylo fakticky poskytnuto protiplnění v podobě deklarovaného zdanitelného plnění. Rovněž zahrnutí řešených plnění do daňových přiznání a kontrolních hlášení dodavatele Alora hot nelze v kontextu zjištěných pochybností považovat za důkaz o skutečném průběhu obchodních transakcí.

[7] Podle stěžovatele je třeba základní prověření dodavatele považovat za běžnou praxi. Jako okolnosti, běžně zjistitelné z veřejně dostupných zdrojů na internetu, které žalobce měl a mohl při výběru svého dodavatele ověřit, stěžovatel označil změnu jednatele dodavatele před uskutečněním předmětných obchodních transakcí, neexistenci provozovny, absenci prezentace činnosti na internetu či předluženost společnosti. Dále bylo zjištěno, že si žalobce neověřil oprávnění pro M. H. jednat za společnost Alora hot, když jediným zapsaným jednatelem v obchodním rejstříku byl Lukáš Houdek. Tyto skutečnosti nebyly natolik náročné na zjištění a nejednalo o nadměrný důkazní standard, jak usuzuje krajský soud. Další zjištění, která vzešla ze šetření správních orgánů ex post po uskutečnění předmětných obchodů, nešla žalobci k tíži, neboť žalobce nemusel znát subdodavatele jeho dodavatele, ani to, že subjekty v řetězci byly zapojeny do fiktivních dodávek. Žalobci byly kladeny k tíži pouze ty skutečnosti, které mohl v době uskutečnění obchodních transakcí zjistit a ovlivnit a přihlídnout k nim při shromažďování důkazních prostředků. Žalobce tížilo toliko důkazní břemeno ve vztahu k prokázání, zda přijal dřevěné palety a boxy od plátce DPH. Z vyjádření žalobce přitom vyplynulo, že se o původ zboží nezajímal. Rovněž jednatel dodavatele Alora hot Lukáš Houdek se o původ zboží nezajímal, neboť nebyl přítomen u žádného obchodu. Zboží neviděl,

nevěděl, kdo byl dodavatelem (jaký byl původ zboží), odkud a kam se zboží vozilo, nevěděl nic ani o úhradách plnění.

[8] Pokud jde o usnesení o zahájení trestního stíhání, které správce daně obdržel dne 18. 11. 2021 od Policie ČR, které obsahovalo výpověď obviněného M. H., podle stěžovatele byly splněny podmínky pro jeho zařazení jako důkazu v daňovém řízení. Obsahem písemnosti poskytnuté policejním orgánem správci daně byly skutečnosti důležité pro trestní řízení a týkající se více subjektů, proto bylo usnesení o zahájení trestního řízení znečitelněno v pasážích, které nemohly být žalobci zpřístupněny k nahlédnutí. Z usnesení pak vyplývá, že M. H. působil v řetězci společností účelově vytvořeném k vykazování fiktivních dodávek a fakturaci zboží (kdy jednou z těchto společností byla i Alora hot, tedy deklarovaný dodavatel žalobce). Skutečnosti zjištěné z trestního řízení podpořily pochybnosti správce daně a je třeba k nim přihlédnout. Nelze tak potvrdit, že se plnění uskutečnila tak, jak tvrdí žalobce, když v dané věci existovaly významné pochybnosti o tom, že plnění dodala společnost Alora hot. Přitom i ze zjištění v rámci daňové kontroly u společnosti Alora hot vyplynulo, že tato společnost dřevěné palety nenakoupila, tedy je nemohla žalobci ani prodat. Z daňových řízení u dalších subdodavatelů pak vyplynulo, že ani u těchto subdodavatelů nebylo prokázáno, že by palety nakoupily. Pokud byl značně zpochybněn dodavatel plnění, není možné považovat hmotněprávní podmínky nároku na odpočet DPH za splněné. Přijetí plnění od jiného plátce DPH je hmotněprávní podmínkou nároku na odpočet daně. Stěžovatel rovněž nesouhlasil s tvrzením krajského soudu, který označil zmíněné usnesení o zahájení trestního řízení za stěžejní důkaz, neboť mu vždy přisuzoval toliko podpůrnou váhu a rozhodnutí o odvolání by obstálo i bez podkladů z trestního řízení. Ty pouze prohloubily pochybnosti správce daně.

[9] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Zákonná úprava odpočtu DPH je obsažena v § 72 až § 79 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), jež transponují čl. 167 až 192 Směrnice Rady 2006/112/ES z 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty. Podle § 72 odst. 1 zákona o DPH musí plátce daně pro uplatnění nároku na odpočet daně na vstupu tvrdit, že přijal zdanitelné plnění a že toto plnění následně použil stanoveným způsobem v rámci své ekonomické činnosti.

pokračování

[14] Podle § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů (odstavec 2). Povinností daňového subjektu je prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních (odstavec 3). Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence (odstavec 4). Správce daně naopak prokazuje mimo jiné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem [odstavec 5 písm. c)].

[15] Setrvalou judikaturu správních soudů k rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Afs 55/2016-38, č. 3505/2017 Sb. NSS tak, že „daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49).“ Kasační soud dále v citovaném rozsudku uvedl, že „Pro uplatnění nároku na odpočet DPH je plátce daně povinen předložit daňový doklad [§ 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH], a tím prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. Tuto povinnost je nicméně třeba vykládat v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu tak, že prokazování nároku na odpočet daně je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění.“

[16] V posuzované věci správce daně neuznal žalobci nárok na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění deklarovaných na daňových dokladech od společnosti Alora hot v celkové výši základu daně 410 850 Kč a daně v základní sazbě daně ve výši 86 279 Kč (zdaňovací období 3. čtvrtletí 2018) a základu daně 892 235 Kč a daně v základní sazbě daně

ve výši 187 371 Kč (zdaňovací období 1. čtvrtletí 2019). Předmětná plnění se týkala nákupu obalového materiálu (palety a boxy). Podle správce daně žalobce neprokázal, že nárok na odpočet daně byl uplatněn v souladu s § 72 a § 73 zákona o DPH, tedy že dodavatelem nakoupeného materiálu byla společnost Alora hot. Žalobce k přijatým plněním od dodavatele Alora hot předložil přijaté daňové doklady, stvrzenky z terminálu EET, výdajové pokladní doklady, evidenci podle § 100 odst. 1 zákona o DPH, peněžní deník roku 2018 a 2019 a vydané daňové doklady.

[17] V rámci odvolání žalobce předložil další důkazní prostředky, a to průpisy dodacích listů, fotografie s označením sídla dodavatele, stvrzenky z terminálu EET, e-mailové zprávy (zaslání daňových dokladů), tabulku s přehledem údajů od objednání zboží přes dodací list, datum převzetí zboží, číslo daňového dokladu a datum úhrady. Žalobce dále navrhl doplnění dokazování, a to vyhodnocením dalších předložených důkazních prostředků a učiněním zjištění ohledně odvedení DPH dodavatelem na výstupu z dodání zboží žalobci. Žalobce navrhl a správce daně provedl výslech svědka J. P., který podle sdělení žalobce také pořizoval plnění od společnosti Alora hot a sdílel společné prostory s žalobcem. Správce daně v rámci odvolacího řízení provedl i svědeckou výpověď Lukáše Houdka, jednatele společnosti Alora hot. Správce daně v rámci doplnění odvolacího řízení vydal v souladu s § 115 odst. 1 a podle § 92 odst. 4 daňového řádu dne 22. 8. 2022 výzvu k prokázání skutečností, na kterou žalobce v prodloužené lhůtě reagoval, přičemž uvedl své vyjádření a předložil vydané daňové doklady za období roku 2018, bankovní deník za rok 2018 a 2019, přehled pohledávek ke dni 31. 12. 2019, přehled vydaných faktur ke dni 31. 12. 2018.

[18] Žalovaný konkrétní pochybnosti týkající se dodavatele Alora hot popsal v bodě 30 rozhodnutí o odvolání. V daňovém řízení bylo zjištěno, že od 27. 3. 2018 došlo ke změně jednatele (Lukáš Houdek). Bylo také zjištěno, že od 30. 4. 2020 došlo k ukončení nájmu na adrese sídla zapsaného v obchodním rejstříku. Z podání majitele budovy vyplynulo, že již od 30. 4. 2020 nemá společnost Alora hot faktické ani virtuální sídlo na této adrese, byť zapsané v obchodním rejstříku. V živnostenském rejstříku není uvedena ani žádná provozovna. Společnost Alora hot nedisponovala žádnou provozovnou či skladem pro uskladnění dřevěných palet. Nebyli zjištěni žádní zaměstnanci. Přestože jediným jednatelem společnosti Alora hot byl podle obchodního rejstříku Lukáš Houdek, jednal s dodavateli a odběrateli M. H., který nebyl ani zaměstnancem, ani nepředložil obchodním partnerům žádné zmocnění k jednání. Společnost Alora hot neprezentovala žádným způsobem svou činnost, např. prostřednictvím internetových stránek. Společnost Alora hot sice zveřejňovala do roku 2019 své účetní závěrky, ze zjištěných údajů ale vyplývá, že zdrojem krytí aktiv byly cizí zdroje. Společnost Alora hot byla předluženou společností. Dne 17. 3. 2020 pak byla společnost Alora hot zveřejněna jako nespolehlivý plátc a ode dne 23. 9. 2021 byla tato společnost v likvidaci. Další pochybnosti správce daně vzešly ze zjištění stran fakturačního řetězce ROMIBUD s.r.o. – L. H. – Alora hot, neboť uvedené společnosti žádné zboží nenakupovaly ani neprodávaly. Ze zjištění z daňových kontrol u těchto společností vyplynulo, že tyto pouze vystavovaly daňové doklady bez reálného základu. M. H., který se měl na předmětných transakcích podílet, v rámci daňové kontroly u žalobce odmítl vypovídat, přičemž později před Policií ČR k obchodním případům společnosti Alora hot vypověděl, že se jednalo o fiktivní fakturaci

pokračování

dodaného zboží. Lukáš Houdek, jednatel společnosti Alora hot, žádnou činnost nevykonával, vše přenechal na zodpovědnosti M. H.

[19] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že na daňový subjekt nelze klást přehnané požadavky ohledně prověřování svého dodavatele, tím spíše pokud jde o dodání spotřebního, druhově určeného zboží bez zvláštních požadavků na jakost, přičemž dané obchody se nijak nevymykaly obvyklému obchodování žalobce vzhledem k jejich předmětu i objemu. Krajský soud správně poukázal na skutečnost, že řadu skutečností, o které správní orgány opřely své pochybnosti, žalobce nemohl zjistit. Jednalo se totiž o skutečnosti, které nastaly nebo vyšly najevo až poté, co se předmětné obchody uskutečnily (zveřejnění údaje o nespolehlivém plátcí, likvidace), nebo žalobce neměl prostředky, jak dané skutečnosti zjistit (informace o dodavateli jeho dodavatele, způsob interního fungování dodavatele), případně kombinace obojího (ukončení nájmu na adrese sídla dodavatele). Další stěžovatelem uváděné skutečnosti (změna jednatele dodavatele, dodavatel neměl zaměstnance, zapsanou provozovnu a internetové stránky) pak v žalobci nutně nemusely vzbuzovat pochybnosti o dodavateli zboží. K tomu žalobce ostatně uvedl, že ani on sám nemá zaměstnance a internetové stránky. Podle žalobce tento neměl pochybnosti, že prodávajícím a tedy i dodavatelem zboží byla společnost Alora hot, neboť tato vystavila na deklarované plnění faktury, tyto faktury žalobci zaslala se své emailové adresy (alorahotsro@gmail.com) a emailové zprávy byly podepsány jednatelem dodavatele Lukášem Houdkem, žalobce po dodání a kontrole zboží potvrdil dodací listy, které byly opatřeny razítkem dodavatele, po úhradě kupní ceny v hotovosti žalobce obdržel z EET terminálu dodavatele potvrzení o úhradě, žalobce telefonicky komunikoval jak s jednatelem dodavatele, tak i s M. H. jakožto zástupcem dodavatele, s oběma se pak osobně setkal v březnu 2019 na adrese sídla dodavatele v Mohelnici. Žalobce rovněž poukázal na to, že jeho dodavatel byl v rozhodném období zapsán ve veřejném rejstříku plátců DPH a byl veden jako spolehlivý plátec. Žalobce pak zejména s ohledem na ujednání, že platba za zboží bude provedena až po dodání zboží, tyto obchody nepovažoval za rizikové.

[20] Krajský soud rovněž správně zohlednil povahu informací, které správní orgány získaly z usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 18. 11. 2021, kdy M. H. v trestním řízení nevypovídal jako svědek (jak nesprávně uváděl stěžovatel v napadeném rozhodnutí), ale jako obviněný, který nebyl povinen uvádět pravdivé údaje. Navíc předmětné usnesení bylo ve správním spise založeno v neúplné podobě, kdy některé jmenné údaje a části výroku i odůvodnění byly znečitelněny, přičemž z něj jasně nevyplýval přímý vztah k osobě žalobce. Správní orgány přitom nevyšly přímo z výpovědi M. H. zachycené formou protokolu, ale toliko z popisu jeho výpovědi zachycené v dotyčném usnesení o zahájení trestního stíhání. Krajský soud měl proto důvodnou pochybnost o správnosti důkazního vyhodnocení výpovědi M. H. jako obviněného v trestním řízení. Skutečnost, že M. H. odmítl v daňovém řízení vypovídat, pak nelze klást žalobci k tíži.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2025

David Hipšr
předseda senátu